

stort, rødbrunt Haar og Skæg, der hist og her var isprængt med smaa Totter af graat. Han sad med Haanden under Hovedet, hensunken i en mørk, sløv Grublen. Nu og da fór han sig skudrende med Haanden gennem sin buskede Manke og bankede sig paa Panden, mens han for sig selv fremmumlede bitre Forbandelser. Toddyerne var stegne ham til Hovedet, og han havde ikke været heldig denne Aften. Af Sogneraadsformandens Sølvskillinger havde kun en forsvindende Del fundet Vej til hans Vestelomme, — og for Dyr-læge Aggerbølle var Kortspil ikke som for de andre et almindeligt Tidsfordriv men en Kamp paa Liv og Død for sin Eksistens.

Pludseligt begyndte Skolelærer Mortensens gamle Støvler en lidenskabelig Knirkekoncert inde under Bordet. Bag de lange, sølvgraa Bryn skelede hans Blik ængsteligt hen til en Underkop med 25-Ørestykker, der stod midt paa Bordet — den saakaldte „Solokop“.

Tilslidst strøg han sig med Lommetørklædet ned over sit blege Ansigt, lukkede et Øjeblik Øjnene, som naar han om Søndagen læste i Kordøren, og sagde stille:

„Solo paa Koppen!“